

Žalobce neuplatňuje v tomto sporu takovou náhradu, nýbrž domáhá se splnění smlouvy, t. j. prvotního nároku na zaplacení mzdy a pro takové nároky platí promlčecí lhůta tříletá od skončení služebního poměru (§ 1486 čís. 5 obč. zák.).

Čís. 15038.

K § 879 čís. 2 obč. zák.

Postup vymáhané pohledávky klientem advokátovi, jemuž její vymáhání bylo svěřeno, jest nicotný, i když postup stal se ke krytí úvěru poskytnutého advokátem klientu.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, R II 128/36.)

Žalovaná vedla u okresního soudu ve S. exekuci proti firmě L. & B. zabavením pohledávek téže firmy proti dlužníkům Ferdinandu L-u, Else L-ové a Janu P-ovi a to návrhem podaným dne 28. ledna 1935. Před tím podala firma L. & B. žaloby proti týmž dlužníkům na zaplacení svých pohledávek, kteréž žaloby byly podány prostřednictvím advokáta Dra A. B. Žalobce Dr. A. B. tvrdí nyní v žalobě, že firma L. & B. postoupila mu dne 4. a 5. ledna 1935 tyto pohledávky k částečnému uspokojení jeho pohledávky proti firmě L. & B. Tito poddlužníci byli o postupu řádně uvědoměni, vzali postup na vědomí a teprve po té byla jim doručena platební záповěď. Žalovaná byla vyzvána, aby exekuci ohledně těchto pohledávek zastavila, což však neučinila a proto žádá žalobce vynesení rozsudku, jímž se exekuce vedená žalovanou zabavením a příkázáním pohledávek, jemu postoupených, prohlašuje za nepřipustnou. Proti žalobě namítla žalovaná, že postupy pohledávek tvrzené žalobcem jsou neplatné z důvodu § 879 čís. 2 obč. zák., ježto žalobce jest právním zástupcem firmy L. & B., podal také v jejím zastoupení žaloby na zaplacení proti poddlužníkům a dal si pouze dávky postoupiti podle vlastního tvrzení dne 5. ledna 1935, tedy v době, kdy tyto spory nebyly ještě ukončeny. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 879 čís. 2 obč. zák. je nicotnou smlouva, kterou si právní zástupce převede na sebe zcela nebo z části věc spornou, jemu svěřenou, nebo si dá slíbiti určitý díl částky, která bude straně přisouzena. I v tomto případě dal si žalobce jako právní zástupce cedentky firmy L. & B. postoupiti touto její pohledávky, které před tím v jejím zastoupení zažaloval, tedy za sporu před skončením jeho v prvé stolici. Má proto odvolací soud postup uvedených pohledávek firmou L. & B. žalobci, advokátu, který převzal od ní prve příkaz k jich vymáhání a tak je zažaloval, za nicotný. Je nerozhodným, že žalobce financoval cedentku, zapůjčiv jí obnos 50.000 Kč a že firma se zavázala postupovati mu všechny své pohledávky po případě jeho zmocněnci bance U. ve S., která podle převzatého závazku i shora uvedené pohledávky již měla postoupeny, ale za účelem jejich vymáhání je postoupila zpět firmě L. & B. a tato, uvědomujíc své dlužníky shora uvedené o zpětném po-

stupu bankou U., postoupila je zároveň žalobci, neb žalobce, ačkoliv měl shora uvedené pohledávky podle obligační smlouvy postoupeny své věrné ruce bance U., tím, že je zažaloval jménem cedentky, vzdal se vlastně uskutečnění již cesse v jeho prospěch a nemůže se již dovolávat toho, že je dostal postupem z důvodu poskytnutého úvěru, když se nový postup stal za sporu a nestal se proto tento nový postup bez vztahu k příkazu pohledávky pro cedentku vymáhati. Zákon uvedeným zákazem sleduje účel, jednak aby advokát nepřevodil na sebe na škodu klientovu, jenž se chce vyhnouti riziku sporu, sporný nárok, jenž se má státi předmětem sporu, svěřen byv jemu klientem k vymáhání, jednak aby chráněna byla důvěra ve stav advokátský.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Názor odvolacího soudu, že postupní smlouvy jsou nicotné podle § 879 čís. 2 obč. zák., jest správný, neboť žalobce si je dal postoupiti v době, kdy jako právní zástupce firmy L. a B. podal žaloby za tuto firmu proti postoupeným dlužníkům (26. prosince 1934), kdy spory pro jeho klientku nebyly ještě ukončeny ani rozsudky v první stolici, což se stalo 18. ledna 1935, tedy v době, kdy mu bylo vymáhání těchto pohledávek svěřeno. Tím se stalo, že hospodářský úspěch sporů měl připadnouti nikoliv klientce žalobcově, nýbrž jemu a tomu právě čelí zákaz § 879 čís. 2 obč. zák. (rozh. 11562, 12061 Sb. n. s.). Hospodářský účel postupu nemůže na tom nic měniti. Není správný ani názor, že smlouva ujednaná proti zákazu § 879 čís. 2 obč. zák. není neplatná proti třetím osobám, že není důvodu, aby byla z úřední moci prohlášena za neplatnou, když se klient nebrání. Ze znění zákona a jeho účelu plyne, že smlouva taková jest nicotná, neplatná absolutně, že nemůže z ní nikdo nabýti práv. Musilo by se proto k této neplatnosti hleděti i z úřední moci, kdyby nebyla namítána (rozh. 7107 Sb. n. s.).

Čís. 15039.

K uvedomeniu dlžníka o postúpení faktúrnej valuty stačí sdelenie razítkom na faktúre.

(Rozh. z 12. marca 1936, Rv III 667/35.)

Žalovaný bol od októbra 1930 do začiatku roku 1932 v obchodnom spojení s firmou S., ktorá mu dodávala tovar. Firma S. dodávala a účtovala tovar žalovanému podľa faktúr, z ktorých niektoré (faktúry z doby pred 26. marcom 1931) opatrené boli razítkom »Zahlungen bitte ausschliesslich an die L.-Bank zu leisten«, niektoré razítkom »zediert und ausschliesslich zahlbar der L.-Bank«. Iným spôsobom žalovaný o cesii uvedený nebol. Žalovaný platil svoj dlh z tohoto spojenia priamo